

NASLOVNICA

KULTURA

DRUŠTVO

MAGAZIN

KOLUMNNE

HR SVIJET TV

DEUTSCH

IMPRESSUM

MARKETING

POLITIKA > | GOSPODARSTVO | ISELJENIŠTVO > | HERCEG BOSNA > | EUROPA I SVIJET | GLAS HR SVIJETA | **POVIJESNI IDENTITET** | OSTALOYOU ARE HERE: [NASLOVNICA](#) > [POVIJESNI IDENTITET](#) > [TITO: SIMBIOZA METAFIZIKE MASONSTVA I KOMUNIZMA](#)

Tito: simbioza metafizike masonstva i komunizma

ČETVRTAK, 29 SVIBANJ 2014 13:50

Točno na dan komemoracije najvećeg genocida nad hrvatskim narodom u Blaiburgu, 17. svibnja, u Fažani su se okupili „aveti prošlosti“ da proslave rođendan nalogodavcu blaiburškog pokolja. Proslava rođendana Josipa Broza Tita, kao vrhunac perverzije tzv. bratstva i jedinstva u Jugoslaviji, proslavljala se od 1957. godine od kada je na prijedlog slavjenika 25. svibanj, kao Dan mladosti, postao najveći državni blagdan. Uz „štafetu mladosti“, koju je imao čast prvi uručiti Titu predsjednik centralnog komiteta N.O.J., Miko Tripalo, „ushičena“ mladež cijele Jugoslavije poput rimskih gladijatora pozdravljala je svoga cezara. Danas se ta svetkovina preobrazila u „bal vampira“.

Tog dana je znakoviti falusoidni predmet s đavoljim simbolom pentagramom stigao iz Izole u Hrvatsku u organizaciji dvanaest kulturnih društava „Tito“ iz Istre koji navodno u svojim redovima imaju oko 1500 članova. U Fažani se uz zvukove harmonika, plesanja srpskih kola i mahanja jugoslavenskih zastavama moglo čuti kako taj bizarni falusoid daje toplinu u srca svih generacija „naših“ naroda i narodnosti, kako je Titov put bio put demokracije, blagostanja, razumijevanja, mira, velike ljubavi, sigurnosti i ostalih doskočica da se pobješe! Dio ove „vampirске“ opskurne skupine nakon „istarske seanse“ krenuo je s falusoidom dalje, put Rijeke, Karlovca, Zagreba, Osijeka, Vukovara...Vrhunac groteskne deluzije održan je 24. svibnja u Kumrovcu pred nekoliko tisuća „narkotiziranih“ spodoba. Jasno, nikome iz političke svite niti iz sluganskih medija nisu smetali simboli zloćudnog komunističkog sustava za razliku od Bleiburga gdje se „mikroskopom“ traži neki ustaški znak. Ceremonijal „vampirске supkulture“ završio je 25. svibnja u Kući cvijeća u Beogradu...

Tko je onda taj mrtvac iz Kuće cvijeća? Titov životopis izaziva jezu. Ne samo da je prepun kontradiktornosti, već je sablažnjujući i zastrašujući. Istina, previše je u njemu protuslovlja i nejasnoća da bi se u sve moglo točno pouzdati. Je li Tito bio Hrvat, Židov, Nijemac iz Mađarske, Mađar, Čeh, ili je iz obitelji Ambroz koja je živjela u Međimurju blizu Mađarske granice, možda je i manje bitno. Važno je to da je taj sebljubivi egocentrični egoist nanio najveću patnju i zlo hrvatskom narodu, da je njegov revolucionarni put ispunjen truplima hrvatskih domoljuba, da je iza njega ostala duhovna i materijalna bijeda, strah, progoni i smrt. Postoji li uopće u povijesti čovječanstva čovjek koji je nanio toliko zla vlastitom narodu? Stoga, ne treba odbaciti niti one hipoteze koje upućuju na zamjenu njegovog identiteta, jer lakše je povjerovati da je taj tiranin kao stranac „blagoslivljao“ kolone smrti hrvatskih nesretnika na Križnim putima i tisućama grobišta diljem Jugoslavije, u kojima su se našli i preko šest stotina katoličkih svećenika, redovnika, redovnica i bogoslova.

O njegovim djelima i nedjelima mnogo je napisane literature kao što mu je i autor ovog teksta posvećivao veliku pozornost u svojim knjigama. Posebice su ove godine u „Brozovom mjesecu“ – svibnju mnogi hrvatski narodoljubi, povjesnici i intelektualci pisali na hrvatskim portalima o svakojakim zvjerstvima kojima je Broz bio nalogodavac. Bilo je tu i izvrsnih članaka. Međuđim, o bitku Brozove genocidnosti, o genezi zla tog izopačenog

NAJNOVIJE NA PORTALU >>

- Jugoslavenski prosvjedi pred zagrebačkom katedralom - Nekoć protiv Stepinca, danas protiv Kordića i Košića
- DHK: Ministarstvo kulture se prema nama odnosi diskriminatorски
- Zlatko Komadina štiti Josipovićeve kadrove: Isključenje Rajka Ostojića iz Vlade mirisalo bi na revanšizam
- Neviđeno - Josipoviću u nekoliko dana porasla podrška za čak deset posto?!
- Barrill, Sanader, MacShane – tko je sljedeći?
- 'Crveni puževi': spori, balavi, štetočine...
- Dobro jutro, akademici!
- Marin Topić: Dario i Venera Kordić
- Tomislav Karamarko: Ova Vlada nema potporu ni vlastite stranke – pucaju po šavovima
- Tonino Picula: Treba razgovarati i o Milanoviću, pa i o tome treba li ostati na čelu SDP-a!

uma, odnosno o njegovoj svezi s anglosaksonskom masonerijom ništa nije rečeno.

Masonerija je bila Brozova životna pratilja, vodilja, uzdanica i zaštitnica, a on klon njenog projekta. Iz tog „đavoljeg valcera“ rodila se je i jedna od najvećih svjetskih opsjena u povijesti čovječanstva: Pokret nesvrstanosti. Stoga, podsjetimo se tog važnog segmenta Titovog djelovanja.

Istina, ne postoji niti jedan službeni dokument o pristupanju Josipa Broza Tita ni jednoj masonskoj loži. Međutim, očito je da je Tito bio visokorangirani mason, i da je cijeli njegov život bio simbioza metafizike masonstva i zlokobnog komunizma kao čeda masonstva. Prema tvrdnjama nekih njegovih suradnika, Tito je već prigodom posjeta Africi 1920. godine bio primljen u masonsku ložu. Dvadesetih godina prošlog stoljeća, potvrđeni su sasvim određeni kontakti Tita sa slobodnim zidarima iz zagrebačke zakutne *Velike lože Libertas*, što je na kraju i prouzročilo da ga na Bombaškom procesu 1928. godine brani upravo istaknuti član lože *Libertas*, advokat Ivo Politeo. Osim toga „slučaj je htio“ da i sudski proces vodi hrvatski mason Stjepan Bakarić, otac hrvatskog zločinca i komunističkog „Budhhe“, Vladimira Bakarića. Tito je na procesu imao određenu zaštitu od Bakarića i mogao je priznati ono što niko nije smio - da je član Komunističke partije Jugoslavije.

Mnogi su skloni tvrdnji da je Tito bio član švicarske lože *Alpina*, u koju ga je uveo ugledni židovski mason, Henry Haas, otac Titove supruge, Herte Haas. Henry Haas se rodio u Grazu, bio je mariborski advokat, utemeljitelj Esperantskog društva Maribor, kao i član austrijske tajne službe *Abwher*. U to vrijeme je navodno i Tito radio za *Abwher*. Tito je kao višestruki agent od 1934. godine radio i za britansku obavještajnu službu MI6, u koju ga je uveo Vladimir Velebit, kasnije poznati jugoslavenski diplomat i general. Tu definitivno prestaju sve dvojbe o Titovom članstvu u masonskom bratstvu, poglavito na posijano sjeme velikog budućeg izniklog prijateljstva između Tita i jednog od najutjecajnijih masona 20. stoljeća, Winstona Churchilla.

Toj tvrdnji najbolje idu u prilog događaji neposredno poslije Drugog svjetskog rata. Jugoslavenski masoni dočekali su s uhićenjem komunističku Jugoslaviju, vjerujući kako će Tito uspjeti ostvariti njihovu trajnu opsesiju, uništiti Rimokatoličku crkvu i stvoriti Hrvatsku starokatoličku crkvu odvojenu od Vatikana. Na Tita su gledali kao na najvećeg uma s južnoslavenskih prostora, većeg i od Strossmayera. Stvorena je zajednička fronta komunističke vladajuće klike i jugoslavenskih masona. Stoga je razumljivo da je za predsjednika Narodne skupštine FNRJ izabran bivši predsjednik Narodne skupštine Kraljevine Jugoslavije, visokopozicionirani predratni mason dr. Ivan Ribar. U najužem komunističkom državnom vodstvu, osim Josipa Broza Tita, također apsolutnu dominaciju imaju masoni, od kojih su mnogi prije rata obnašali zapažene dužnosti: Mojsije Pijade, Ivo Andrić, Viktor Novak, Vladimir Bakarić, Koča Popović, Edvard Kardelj, Milovan Đilas, braća Dizdarević, Josip Vidmar, Vladimir Ribnikar, Džemal Bijedić, Vladimir Velebit, Oskar Davičo, Ivan - Stevo Krajačić, Vasa Čubrilović, Srđan Prica, Miko Tripalo, Gustav Krklec, Miroslav Krleža i mnogi drugi.

Kad su komunisti na čelu sa strahovladarem Titom došli na vlast u N.R. Hrvatskoj, likvidirali su golemu većinu uglednih intelektualaca, akademika, sveučilišnih profesora i svih onih koji su svojim znanjem i ugledom odskakali od komunističkog idealtipskog čovjeka. Zbog navodne kulturne suradnje s okupatorom, došao je na red i osvjedočeni neprijatelj masonstva u Hrvatskoj, nadbiskup Alojzije Stepinac. Pogaženom i osramoćenom hrvatskom narodu trebalo je istrgnuti i njegovu zadnju uzdanicu, duhovnu okrepku, koju je nalazio u svom voljenom nadbiskupu. Javnosti je dobro poznat ultimatum najvećeg hrvatskog herostrata, Tita, upućen nadbiskupu Stepincu o nužnom odvajanju Katoličke crkve u Hrvatskoj od Vatikana.

Na taj način, stvaranjem samostalne Hrvatske katoličke crkve sa svojim vjerskim poglavarom neovisnim od Vatikana, ostvarile bi se masonske tlapnje i snoviđenja. Katolička crkva bi poput Srpske pravoslavne crkve postala državna crkva, jedan vid neformalnog ministarstva, pod izravnim utjecajem Titovog režima. Daljnji tijek bi nezaustavljivo vodio u približavanju tih Crkava, a tako i završno sjedinjenje hrvatskog i srpskog naroda u jedan jugoslavenski (sinonim za velikospski) narod. Ono što se nije usudio kralj Aleksandar pod pritiskom masonstva, niti druge vlade Kraljevine Jugoslavije poslije njega, osmislio je Titov laboratorij, stvorivši novu „genetsku vrstu“, Jugoslavene.

Pošto je Katolička crkva ostala vjerna nadbiskupu Stepincu i rimskom Papi, raskrčio se put Srpskoj pravoslavnoj crkvi koja je nastavila svoje poslanje iz doba Kraljevine, poslanje velikosrpske dominacije. SPC je ponovo postala povlaštena državna crkva, saveznik komunističkih zločinaca i velikosrpskih ideologa pod masonskom krinkom jugoslavlenstva. Za nju je, kao i za angloameričko masonstvo, između jugoslavlenstva i velikosrpsstva stajao znak jednakosti. Najbolje to vidimo u jednom članku njenog službenog glasila *Pravoslavlja* od 22. siječnja 1970. godine koji govori o Svetom Savi: „I mi, kao Nemanja, ujedinili smo zemlje, pa se mučimo kako da ujedinimo i duše njihovih stanovnika. Sve je slično, samo što je danas mnogo veće nego u vreme Stevana Nemanje. Nemanja je od Rašana, Zečana, Humljana i Neretljana pravio Srbe, a mi danas težimo da se po vremenu od Srba, Hrvata i Slovenaca, i mnogih drugih, stvori jedna veća, jedinstvena jugoslovenska celina.“

U javnosti se međutim premalo govori kako je monstrozni proces protiv nadbiskupa Stepinca vođen isključivo radi toga što Stepinac nije prihvatio Titov ultimatum o raskidu svake sveze Crkve u Hrvatskoj sa Svetom Stolicom. Da je kojim slučajem nadbiskup

realizirao tu masonsku opsesiju, postao bi hvaljen i slavljen od komunističkih vlastodržaca upravo onako kako je rekao Milovan Đilas: ...*"Da je samo proglasio hrvatsku Crkvu odcijepljenu od Rima. Mi bismo ga do oblaka uzdigli"*. Nadbiskup Stepinac, koji je dobro znao da je masonstvo najveći neprijatelj hrvatskom narodu i Katoličkoj crkvi, a da je komunizam duhovno čedo masonstva, nije izdao svoja načela i nije se pokorio Titovom bjesomućnom ultimatumu. Zato je morao biti uklonjen!

Razvidno je, da vodeći jugoslavenski komunisti nisu bili ujedno i slobodni zidari pod izravnim patronatom britansko - američkog masonstva, već isključivo marksistički ateisti, osnovni bi im cilj bio, kao i u Staljinovoj Rusiji, uništiti svaku Crkvu, a ne samo Rimokatoličku. Jugoslavenska masonsko – komunistička strahovlada okomila se isključivo na Rimokatoličku crkvu! Osim toga, Staljin, koji se je odmetnuo od masonstva, je sovjetske masone poslao u Sibir, dok ih je Tito vješto ukomponirao, kako u vanjsku politiku, tako i u domaći politički preodgoj.

*

Titova odanost britanskom masonstvu ubrzo se isplatila. Početkom Hladnog rata oko SSSR-a se stvarao hermetičko izolacijski polumjesec zbog kojega je sovjetsko gospodarstvo bilo na koljenima. Staljin je tražio bar mali ulazni ventil kojime će se ubrizgati život u sovjetsku posmulu ekonomiju. Kompromis, ili „mala Jalta“, je ubrzo postignut 1948. godine između Churchilla i Staljina u kojemu se Staljin odrekao Jugoslavije. Velikoj Britaniji se vratila pod kontrolu *žila kućavica*, transverzala koja preko hrvatskog Jadrana vodi za Daleki i Bliski Istok. Tito je također morao učiniti određene ustupke Zapadu, provesti tobožnju demokraciju s floskulom „socijalizma s ljudskim likom“ u kojemu je etabrirana komunistička kasta počela vladati na posredniji način, pritom živeći u nezamislivom obilju i raskoši. Sustav „samoupravnog socijalizma“, ustvari je bio samo još jedan masonski pokus koji je trebao pokazati krutom komunizmu iza željeznog zastora koji se odrekao masonskog tutorstva, kako se u Jugoslaviji bolje živi. Jasno, da nije došlo do „male Jalte“, nikada ne bi bilo ni Titovog „zvonkog Ne“ Staljinu, a kad bi ga kojim slučajem bilo, brzo bi završio kao u Mađarskoj 1956. ili Čehoslovačkoj 1968. godine.

SSSR se vrlo brzo razvio u vojnu super silu, a mnoge države poslije Drugog svjetskog rata koje su se oslobodile od kolonijalnog ropstva, pretežito britanskog, od svog oslobodilačkog pokreta stvarale su komunističke diktature. Te države su sa posebnim simpatijama gledale na doktrine ravnopravnosti, kao i druge socijalističke floskule kojima je manipulirao militantni SSSR. Ubrzo su postale prijetnja svjetskom masonstvu, poglavito stoga što su u komunističkom SSSR-u pronalazile svoga zaštitnika. Eventualnim članstvom u Varšavskom ugovoru te države bi izmakle dometu multinacionalnih korporacija u vlasništvu masonskih oligarha kojima je bio cilj da putem globalne financijske i ekonomske šok terapije preuzmu apsolutnu kontrolu nad njima. Neko je žurno trebao te „razuzdane“ zemlje okupiti, staviti pod „međunarodnu“ kontrolu i pod svaku cijenu odvojiti od utjecaja tada najveće nuklearne sile svijeta, SSSR-a.

Jednu od najvećih masonskih obmana 20. stoljeća, Pokret nesvrstanosti, Winston Churchill je povjerio Titu, sa još dva britanska darvinistička učenika s Oxforda, Gamal Abdel Naserom i Jawaharlalom Nehruom. Na Sveučilištu u Oxfordu je obrazovanje stjecala odabrana elita cijelog svijeta inicirana masonskim zavjetima, koja je nakon završetka školovanja služila britanskoj nad-vrsti eugenika u kontroli obnovljenog Britanskog Kraljevstva nad svjetskim planetarnim stanovništvom „ljudskim korovom“. Pokret nesvrstanosti je dio tog projekta, koji je ujedinio sve nezavisne zemlje u osmišljeni izvanblokovski sustav koji se tobože trebao oduprijeti svjetskom globalizmu i imperijalizmu. Sve te egzotične i ratoborne zemlje odlijepile su se od svog uzora SSSR-a, te su poput zrelih jabuka upadale jedna za drugom u košaru ekonomske ovisnosti masonske svjetske kaste. Zbog iznimne zasluge u provođenju ovog bestijalnog projekta Tito je uskoro postao najpopularniji svjetski državnik s odlučujućom i nezamjenjivom ulogom u Pokretu nesvrstanosti. Postao je „nesvrstani mesija“ tzv. trećeg svijeta, „kralj kraljeva“!

Na svakom samitu nesvrstanih zemalja (prva konferencija se održala u Beogradu 1961.), kao i na susretima njihovih vođa, Tito je neizostavno na rukama imao bijele rukavice. Simbolika bijelih rukavica vrlo je važna kod slobodnih zidara i ona predstavlja čistoću duha onoga koji ih nosi, a tijekom rituala obvezno ih na rukama nosi Veliki majstor. Tito je nosio i bijele rukavice dok je na svom *Galebu* krstarilo svim morima i oceanima svijeta uz dvjestotinjak dvorjana, podanika i članova posade. Putujući Planetom (kada god je bilo moguće putovao je sa Zapada na Istok, što ima poseban značaj u masonskim ritualima), Tito je u masonsku mrežu socijalnog darvinizma hvatao sve otrgnute zemlje, a s njihovim vođama je prijateljevao i uživao u svakojakim nastranim hedonizama. Čudne je državnike imao za svoje prijatelje, čak i one s kojima nitko nije želio imati posla, kao primjerice s ugandskim diktatorom poznatim po ljudožderstvu, Idi Aminom.

Svoj nedodirljivi autoritet Tito je najodlučnije dokazao na Samitu nesvrstanih u Havani 1979. godine. Fidel Castro je inzistirao da se nesvrstane zemlje značajnije približe Sovjetskom bloku. Dovoljno je bilo da nesvrstani mesija, Tito, prekori Castra dignuvši u vis svoju bijelu rukavicu i da se Castrov prijedlog jednoglasno odbije uz frenetičan pljesak svih nazočnih. Okupivši pod masonsku kontrolu sve zemlje trećeg svijeta, masonski nad stališ eugenika se itekako znao odužiti svom bratu Titu, kao i nesvrstanoj zvizdici vodilji, Jugoslaviji.

Velika loža Nova Jugoslavija osnovana je 1955. godine, na čijem je čelu bio Veliki majstor Ivan Ribar, a poslije njegove smrti Miroslav Krleža. Ovdje treba objasniti jednu zanimljivost, nezamislivu Krležinu „bahatosť“ i Brozovo „dodvorstvo“ o čemu su mnogi očevidci s čuđenjem i nevjericom svjedočili. Naime, kada bi Tito zalazio u Krležin ured ili u prostoriju gdje je bio Krleža, nikada se Krleža nije dizao sa stolice već mu je Tito prilazio i prvi pružao ruku. Nasuprot tomu kada je Krleža dolazio u prostoriju u kojoj je za stolom sjedio Tito, Tito bi se odmah digao sa stolice. To je samo jedan detalj masonskog ceremonijala poštivanja Velikog meštra.

Usporedo sa osnivanjem Velike lože te Titovim okupljanjem „nezavisnih“ zemalja u Pokret nesvrstanosti, širom su se Jugoslaviji otvorila vrata vrlo povoljnim i bespovratnim zajmovima. Glavni korespondent lože *Nova Jugoslavija* s inozemnim masonskim svijetom bio je Srbin „Mojsijeve vere“ Mojsija (Moša) Pijade. Jugoslavensko masonstvo, osim što je imalo presudnu ulogu u dobivanju povoljnih inozemnih zajmova za financiranje nakaznog političkog sustava „samoupravnog socijalizma“, imalo je i zadaću da u suradnji s UDB-om uklanja iz političkog i javnog života sve one koji nisu dosljedno slijedili Titov put.

Prema istraživanju poznatog njemačkog novinara Carla Gustava Strohma, Jugoslavija je u trideset godina od raskida s Inforbiroom do Titove smrti dobila, što vrlo povoljnim dugoročnim kreditima, što otpisom kamata i glavnice, što bespovratnim zajmovima, više od deset milijardi darovanih dolara. Ako se izračuna ondašnja vrijednost dobivenih dolara, prema ekonomskim računicama taj novac je bio dostatan za plaće svih zaposlenih u Jugoslaviji u vremenu od tih trideset godina. Praktički, zaposlenici u komunističkoj Jugoslaviji morali su zaraditi samo za tzv. proširenu reprodukciju, odnosno za društvenu nadogradnju. Stoga nije čudno što je obespravljeni puk i pored niske stope produktivnosti relativno „dobro živio“, te što je JNA postala jedna od najmoćnijih vojsci svijeta. Darovan je Titovoj Jugoslaviji socijalni mir.

*

Fenomenologija jugotitoizma bila je užasna. Ne samo da zombizirana masa obespravljena većine nije imala pravo na drugo mišljenje, već je savršeno bilo funkcioniranje tog zločudnog sustava u kojemu je ta većina i šutke prelazila preko svakojakih zločina komunističke partijske manjine. Svakako je najveći razlog bio strah za vlastiti život. Međutim, bit Titovog komunističkog terora je upravo u njegovoj raširenosti kojom je Tito dopuštao paralelnu vlast tisućama svojih suradnika, uvukavši ih na taj način u zajedničko sudioništvo u zločinu. Pored svih tih podanika, Titov režim je prisilio veliku većinu građana, poglavito u Hrvatskoj, da prokazuju, izdaju, budu doušnici, i tako ih moralno ponizio kao sudionike u zločinu. Prema tomu, Titov komunizam nije održavala na životu samo relativno malobrojna, bogato plaćena i vrhunski privilegirana partijska kasta, nego i panično ustrašena masa anonimnih građana koji su radi svog moralnog pada bili stalno ucjenjivani. Gotovo da bi se moglo reći da je u jugotitoizmu većina terorizirala manjinu, onu koja se čvrsto vezala za Katoličku crkvu, iz čega proizlazi i činjenica da je broj hrvatskih intelektualaca disidenata u Hrvatskoj bio zapanjujuće malen, a broj kolaboracionista s komunističkim režimom zastrašujuće velik. (Branimir Lukšić: *Psihologija komunizma*, <http://hakave.org>)

U tom despotskom i najperfidnijem sustavu koje je ljudski um mogao smisliti, Tito se okrunio aureolom „komunističkog boga“, ogrezlog u raskoši, blještavilo i bogatstvu na kojemu su mu mogli pozavidjeti svaka kraljevska kuća, svaki šejk ili maharađa. Na daleko je poznat njegov raskalašeni i hedonistički način života još iz predratnog vremena kada je teško nabrojiti sve žene s kojima je bio, koje je napuštao zajedno sa svojom djecom, i nikad za njih nije ni pitao. No, i kada je postao strahovladar Jugoslavije, te kada se oženio za „previše divlju“ (Tito ju je tako ocijenio kada mu ju je poslao mason Stevo Krajačić) Jovanku Budisavljević, Tito nije mogao bez bludničenja i razvrata. U svojoj „kraljevskoj palači“ na Brijunima družio se sa domaćim i svjetskim „zvučnim“ ženama političkog i umjetničkog miljea.

Cijela njegova obitelj, kao i najbliži partijski suradnici postali su privilegirana i nedodirljiva kasta koristeći se svim blagodatima super-luksuza u najskupljim vilama, luksuznim automobilima, jahtama i sl. Sam Tito raspolagao je sa četrdesetak najraskošnijih rezidencija u kojima je Jovanka stalno mijenjala namještaj, brinula o *Plavom vlaku*, brodu *Galeb*, te o Titovom izgledu i imidžu u javnosti. Imidž čovjeka s najskupocjenijim odijelima, kubanskom cigaretom u ustima, štapom sa drškom od bjelokosti i markantnim crtama lica, izazivao je u obespravljenoj i ucijenjenoj većini strah, strah od mogućeg grijeha prema tom nedodirljivom nadčovjeku, koji je vremenom prerastao i u bolesnu ljubav prema Titu, kao ljubav pogana prema svom silnom krvožednom bogu Molohu. Upravo u toj morbidnoj ljubavi prepoznavamo i današnja kultura društva *Josip Broz Tito* kao i njene trkaće falusoida s đavoljim crvenim pentagramom.

Jedan od uklonjenih, general Ivan Gošnjak koji je službeno umirovljen 1967. godine, 27. lipnja 1975. godine, napisao je zanimljivo pismo Titu. U pismu od šezdeset stranica traži od Tita dvadeset odgovora. Gošnjak u pismu Titu postavlja pitanje: „*Tko vodi kadrovsku politiku u Jugoslaviji, partija, on (Tito) ili masoni?*“ Jedna od zanimljivosti Gošnjakovog pisma je priznanje kako su jedino on (Gošnjak), Jovanka, Koča Popović, Lazar Koliševski i Josip Kopinić znali zašto je ustvari 1966. godine smijenjen Aleksandar Ranković. Ne zbog navodnog prisluškivanja kako je stajalo u službenom priopćenju, već zbog njegovog

izvješća o masonima u Jugoslaviji kao i o njihovoj aktivnosti u SFRJ. Među ostalom u tom Rankovićevom izvješću je opisan sukob između Jovanke i Koliševskog koji je spriječio da Tito ide na javnu skupštinu masona u Maroko 1961. godine koju je organizirao marokanski kralj Hassan II. - Veliki majstor *Velike lože Maroka*. Gošnjakovo pismo nije nikada ni došlo do Tita. Na pismu je netko rukom napisao (Kardelj ili Dolanc): „*Ne treba ga dati Titu jer je bolestan i u godinama.*“ Ispod ove napomene na pismu su se čitko potpisali: Edvard Kardelj, Petar Stanbolić, Nikola Ljubičić, Vladimir Bakarić, Stane Dolanc i Jovanka Broz.

Ivan Gošnjak u pismu navodi: „*Taj i drugi podaci 'ubili su' Marka (misli na Aleksandra Rankovića), mislim, politički ga ubili. Mislim da to i druge 'bisere' tog izvještaja Ti dobro znaš. Nisam znao, družu Tito, dok nisam pročitao izvještaj (a dao mi je Marko), da su Kardelj, Bakarić, braća Dizdarević, Krleža, Vidmar, dr. Novak, dr. Savić, Koča, Velebit, Augustinčić, Z. Kunc, dr. Kocbek, Ivan Ribar, Ivo Andrić, A. Belić, Ivan Krajačić-Stevo, Srđan Budisavljević, Cmjanski, Vasa Čubrilović, Oskar Davičo, Džemal Bijedić, M. Đilas, P. Gregorić, Hristić, Isaković, Mladen Iveković, Ribnikar, braća Levi, Moša Pijade, H. Macanović, Krajger, Ivo Politeo, Srđan Prica, Smodlaka, Velimir Terzić, Aleš Bebler, Mika Tripalo, Milan Bartoš, Gustav Krklec, Krešimir Baranović, a da ne nabrajam i druge, masoni, kojoj je ložom 'Nova Jugoslavija' do smrti rukovodio Ivan Ribar, a poslije njega Krleža. Družo Tito, sada mi je jasno zašto je Marko morao otići, zašto sam ja morao da budem smenjen!*“ (Vjenceslav Cencić: *Masonerija, Slobodni tjednik*, br. 78. od 25. rujna 1996. godine).

Komunistički sustav nije se urušio sam od sebe. Upravo kako su masonski eugenici predviđeli nakon Drugog svjetskog rata da će Rusija kapitulirati krajem 20. stoljeća, to se i zbililo. Pošto su multinacionalni masonski globalni igrači preobratali gospodarstvo trećeg svijeta, došao je red na komunističke zemlje sovjetskog euroazijskog sidrišta. Uvukavši se u redove mitskog poljskog sindikata Solidarnost, masonstvo je principom domina efekta, usmrtilo svoje čedo, komunizam. Istodobno je prestala ikakva potreba za Pokretom nesvrstanosti. Najveći jugoslavenski zločinac, Tito, kojega je njemački istražitelj i povjesnik Gunnar Heinsohn u svojoj studiji *Lexikon Der Volkermorde* iz 1998. godine, zbog krivnje za 1.172.000 žrtava, smjestio na deseto mjesto među šesnaest najvećih krvnika i ubojica 20. stoljeća, imao je neslućene sreće što je preminuo prije urušavanja komunističkog sustava. Da je kojim slučajem dočekao pad svog titoizma, završio bi kako i dolikuje hrvatskom krvniku, poput svog kolege Nicolae Ceausescua, ili bar poput Ericha Honeckera. Ovako...

Znakovit je bio Titov pogreb. Bio je to najveći skup najviših svjetskih „dostojanstvenika“ koji je zabilježila svjetska povijest. Ustvari, nikada se nije na jednom mjestu okupilo toliko moćnih slobodnih zidara. Svatko tko je bar nešto značio u svjetskom masonstvu došao je na tu masonsku paradu kako bi ispratio svog brata „na vječni istok“. Pažljivom promatraču, lako je bilo uočiti da je cijela ceremonija pokopa sličila na masonski obred. Jedan detalj je također ostao zapamćen. Zbog navodne spriječenosti, američki predsjednik Jimmy Carter je na pogreb poslao svoju već ostarjelu majku. Čovjek bi se s čuđenjem upitao zašto baš majku pored toliko uglednih političara u Bijeloj kući, kad ne bi poznavao tajne masonstva. Naime, poznato je da je glavni graditelj Salomonovog hrama, Veliki majstor Hiram Abi, bio sin biblijske udovice Naftalije. Masoni, u svojim inauguracijama, upravo svog Velikog majstora smatraju udovičinim sinom, Hiramom Abijem. Stoga je Carterova majka u tom svečanom masonskom obredu odigrala ulogu udovice Naftalije koja ispraća svog sina na vječni istok.

Tito je pokopan u Kući cvijeća, ispod fino obrađene bijele mramorne ploče, jednog od glavnih simbola masonstva bez ijednog ideološkog obilježja. Stoga nas ne čudi što je po izboru britanskog promasonskog lista *Time*, Tito izabran među sto najznačajnijih ljudi koji su obilježili 20. stoljeće.

Korišteni dijelovi iz knjiga: *Masoni i okultisti* i *Masoni protiv Hrvatske*

Mladen Lojkić

Zubni Implantat samo 390€

dentalplaza.rs/Implanti-Promo...

Ograničena ponuda. Popust od
200 €. Iskoristite mesec
oralnog zdravlja!

